

HET INTERVIEW

Voor mijn vrienden

Pat Donnez

HET INTERVIEW

Roman

Uitgeverij
**VRJ
DAG**

Wat vindt u van dit boek? Vertel het ons
@vrijdagboeken met #vrijdagboeken

© 2019 – Pat Donnez & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Vormgeving binnenwerk: theSWitch
Foto auteur: Geert Van Hoeymissen

NUR 301
ISBN 978 94 6001 695 0
D/2019/11.676/431

e-boek
ISBN 978 94 6001 696 7

*It's tangible, it's solid, it's beautiful. It's artistic,
from my standpoint, and I just love real estate.*

- Donald Trump

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Er waren jaren dat ik meer in het bad lag dan in bed. Anderhalf uur voor de school begon en dubbel zo lang erna. Vijfduizend meter, tweehonderd baantjes per dag. Tijdens de competities hoopte ik elk weekend met een beker of een medaille thuis te komen. Dat fanatieke, onophoudelijke trainen kreeg ik van mijn moeder mee, een sportlerares die al gauw begreep dat ze een waterratje had gebaard. Tijden scherper stellen, persoonlijke records verbreken, dag in dag uit bondgenoot van het water. Tot ik er op m'n achttiende mee kapte, haast even fervent als ik er ooit mee begonnen was. Er kwam een vriendje, dat werd serieus en hij stelde mij voor de keuze: het bad of hem. Ach, als ik eerlijk ben: was hij er niet geweest, dan had ik wel een ander excuus verzonnen, ik was het kotsbeu geworden. Pas later ontdekte ik dat je je geest onmogelijk helder kunt maken als je alleen maar hardvochtig oefent, jezelf mishandelt. Mama heeft mijn beslissing nooit aanvaard, ze vond het zwak, noemde me schijterig en slap. Vreemd genoeg gaven haar tirades me juist de energie om mijn eigen weg te gaan. In de lange periode die daarop volgde, liep ik in een wijde boog om elke waterplas heen. Je getroost je veel moeite om uiteindelijk belachelijk te zijn. Maar dochters worden groot, langzaamaan begon ik het water weer op te zoeken en de keren dat ik nu in een bassin duik, baad ik in gelukzaligheid.

Een Navajo haalt op zijn dooie gemak een opblaasbare strandbal uit het water. *'Hey, Ma'am, you can come in now,'* wuift hij. Ik gooi mijn jurkje over de eerste de beste stoel en duik het water in. Het is nog vroeg en toch voel ik al drijvend de zalige zon op m'n borsten schijnen. Benen spreiden en weer sluiten. Nog eens. Mijn handen glijden over het voorhoofd. Ik breng enkele vingers naar mijn tepels, sluit de ogen. Het vale ochtendlicht... heerlijk... En dan ineens een hels, gekmakend kabaal achter me. Ik zak naar de bodem van het bad en als ik weer bovenkom, zie ik dat de Navajo in de buurt van de kleedkamers enkele flessen Tequila heeft laten vallen. Pas nu realiseer ik me dat ik in mijn blootje lig te peddelen, onbedoeld en verstrooid, zo gretig verlangde ik naar dat water. Als hij uit het zicht is verdwenen, schuif ik weer over het wateroppervlak uit, en drijf, nee, ik zweef... mijn lijf wordt een met het water, ik lach, voel hoe de mond zich plooit in een *grand écart*, serotonine komt vrij.

Ik begin hardop te lachen zoals die keer nadat ik kolonel Kaddafi had geïnterviewd. Ook toen lag ik in een zwembad van een hotel, het Marriott, pal aan de Middellandse Zee en tegelijkertijd op nauwelijks tien minuten rijden van Bab al-Azizia, het militair complex waar de kolonel zich met zijn gevolg achter dikke muren in een bedoeïenentent verschanste. Het was een vreemde ontmoeting. Ik was drieëntwintig, een piepjong ding en net moeder geworden van Julie, overlopend van bravoure, dat tegen alle verwachtingen in een afspraak had kunnen regelen met de Libische leider, in de ogen van velen een roekeloze terrorist. Een bevriende Amerikaanse journalist hielp me hem te benaderen. We wisten dat *Mad Dog* voor androgyne meisjes viel, Europese kortgeknipte *garçonnes* in het bijzonder. Ik paste helemaal in Kaddafi's plaatje, kennelijk. Een humaninterestinterview zou het worden, de man achter de flamboyante politicus, zijn visie op Westerse mode en vrou-

wen, kortom een clichéslopend portret voor een zogenaamde lifestyle blog, wars van de gangbare berichtgeving. Dat was de honing die we hem om de mond smeerden. Een charmant YouTube-filmpje waarin ik mezelf voorstelde moest hem definitief over de streep trekken.

Kaddafi was in opperbeste stemming. Zijn regime had de touwtjes nog stevig in handen, maar dat zou niet lang meer duren. Twee jaar later werd hij een rioolpijp uitgeslept en reden rebellen zijn bebloede stoffelijk overschot op een truck de stad rond. Zo snel kon het gaan, maar dat was voor later. Zijn reputatie in het Westen was gehavend en kon een opsmukbeurt best gebruiken. Het onschuldige ogende meisje dat tegenover hem zat, kon daarbij helpen. Om hem te paaien vroeg ik, schijnbaar argeloos, waar hij toch telkens weer die gracieuze kleren vandaan haalde. Het Amerikaanse tijdschrift *Vanity Fair* had hem nog maar net uitgeroepen tot 'kleding-genie'. Zijn ijdelheid ging met hem op de loop. Er volgde een snelcursus over hoe je zijde stoffen weeft en waar je die in Tripoli in alle kleuren en maten kon kopen, van betere kwaliteit dan Marché Saint-Pierre in Montmartre. 'Pauvre Paris,' grinnikte hij en bleef langer dan nodig met halfgesloten ogen in de mijne kijken, wat me ongemakkelijk maakte, dat wel, maar ik bouwde een stilte in, bleef zwijgen, luisterde naar zijn zware adem. Luisteren, dat besepte ik toen nog niet ten volle, is de helft van het werk. 'Mag ik even je sjaal betasten?' vroeg hij terwijl hij de katoenen shawl zonder mijn toestemming af te wachten tussen zijn vingers liet glijden. 'Een niemendalletje,' zei ik verontschuldigend, maar dat wuifde hij zelfverzekerd weg. 'Niet zo bescheiden, hij staat je beeldig.'

Van de veertig vrouwelijke lijfwachten die volgens de verhalen niet van zijn zijde weken, kon ik geen glimp opvangen.

Waren ze een mythe of verborg hij zijn harem hardgetrainde vechtmachines voor de buitenwereld? Een uitgekiende marker, zoveel was zeker. We zaten helemaal alleen in die tent, zo leek het. Hoe langer we praatten, hoe loslippiger en handtastelijker hij werd. Als ik toen wist wat pas enkele jaren na zijn dood aan het licht kwam, eerlijk, geen haar op mijn hoofd zou er aan hebben gedacht om me in deze waanzinnige onderneming te storten. Niemand kon vermoeden dat Mad Dog martelkelders liet bouwen waar hij honderden jonge meisjes en jongens misbruikte en verkrachtte. Raakte een van de meisjes in de pornobunker zwanger, dan werd meteen een verplichte abortus uitgevoerd. Sommige meisjes werden zo hard mishandeld en verkracht dat ze het niet overleefden. Kaddafi's troepen dumpten hun lijken gewoon op een verlaten parkeerplaats.

Het werd tijd voor het echte werk. 'Wat is uw antwoord op het verwijt dat u het terrorisme sponsort?' vroeg ik hem op de man af. Zijn gezicht viel in een klap uit de beminlijke plooi. 'Loopt Europa nu ook al Hollywood achterna? Ze zitten door hun voorraad inspiratie heen en dus moet Kaddafi voor de horrorverhaaltjes zorgen.' Hij bleef maar staren. Na een lange stilte, vroeg ik hem: 'Waarom vindt u het eigenlijk onterecht dat u een dictator wordt genoemd?' De kolonel schrok, kraakte zijn vingers waarop enkele lijfwachten tevoorschijn kwamen. Hij keek me intimiderend aan. 'Lifestyle is blijkbaar een ruim begrip voor jouw – hm – blog,' beet hij. *'Last question.'*

Ik keek snel op het spiekpapiertje dat op mijn schoot lag, hoewel dat nergens voor nodig was. Die laatste vraag zat al dagen in mijn hoofd. 'Wat denkt u dat de mensen op Muammar Kaddafi's grafzerk willen zien, een engel of een duivel?' De vertaler legde hem de vraag in het Arabisch voor. Er viel een ijzige stilte. Buiten kon je kinderen achter een bal aan horen hollen. 'Nee,' zei Kaddafi tegen de vertaler, 'ik hoorde een andere vraag.' De vertaler herhaalde dat ik, hoe zou hij

het moeten zeggen, wou weten wat er over honderd jaar over de grote leider zou worden geschreven. Kaddafi zei dat ik het in andere woorden had gezegd. 'Sir,' antwoordde de vertaler, 'die wil ik niet herhalen.' Een van de lijfwachten spuwde op de grond. Het leek alsof zelfs de kinderen ophielden met spelen, maar dat kan ik me nadien hebben verbeeld. Kaddafi keek weer diep in mijn ogen en antwoordde: 'Kun je de CIA vragen om voortaan minder opzichtig te werk te gaan?' Hij stapte uit de kitscherige fauteuil waarin hij de hele tijd had gezeten en schreed met zijn gevolg de tent uit, zonder afscheid te nemen. Geen uur later lag ik in het zwembad van het Marriott te drijven en schoot in een onbedaarlijke lach. Op van de zenuwen, de doodsangsten van me af zwemmend, maar wel gelukkig. Dat interview zette mij op de kaart.

'Ma'am, excuse me... Hello!' Ik schrik en zie dat de Navajo in mijn richting kijkt. 'Naaktzwemmen is hier niet toegestaan.'

2

Zonder airco is het geen leven. Twee uur, de hoge middagzon brandt genadeloos. Wie nu nog buiten zit, doet dat op eigen risico of smeedt suïcidale plannen.

Ik probeer in de hotelkamer mijn voorbereiding nog eens door te nemen, maar hoezeer ik ook mijn best doe, het lege colablikje dat buiten aan de rand van het zwembad naar het water rolt, trekt mijn aandacht. Een obees op fluorescerende flipflops probeert het op te rapen, maar hij kan er onmogelijk bij. Na enkele pogingen geeft hij het op en probeert het ding in het bad te trappen, ook dat mislukt, zijn grote teen blijft aan het blikje haken. Dat moet pijn doen, afgaande op de lelijke grimassen die hij trekt. Van achter deze glazen schuifdeur bekeken, zonder het minste geluid, lijkt het op slecht mime-theater.

Concentratie, Stephanie, focussen! Ik trek de gordijnen dicht. Het wordt tijd dat de professional weer wakker wordt, alert en zelfverzekerd op het doel afgaat. Obesen noch blikjes horen daarbij.

Waar was ik gebleven, juist, bij deze voorpaginafoto's uit *The New York Times* van 23 september 1971. Een pezige en rijzige vrouw staat voor een van de vele verwaarloosde gebouwen in de Lower East Side. Achter haar zien we levensgrote foto's hangen en als je goed kijkt ook olieverfdoeken, collages, etsen en tekeningen waarop de verpauperde gebouwen staan geportretteerd waarvoor ze poseert en die samen een kunstwerk vormen.

Op een tweede luchtfoto zien we nu ook hoe groot het gesamtkunstwerk is dat de vrouw in kwestie, artieste Elisabeth Moriau, aan de buitenwereld toont. Honderden afbeeldingen moeten het zijn. Ze heeft haar kunstproject *The Shawinsky Real Estate Scandal* gedoopt. De vrouw wordt omringd door grote, zwarte mannen. Op een laatste foto zien we hen met de massaal aanwezige ordediensten op de vuist gaan. Er vallen enkele rake klappen. Een aantal politiemannen, zo schrijft de krant, wordt voor weken arbeidsongeschikt geslagen. De zware jongens blijken lid van de Black Panthers te zijn. De burgemeester van New York spreekt over Elisabeth Moriau als het 'Nieuwe Rode Gevaar'. Hij insinueert zelfs dat ze onder haar namaakbontjas een wapenstok draagt om alles wat naar geld ruikt of zich succesvol ondernemer durft te noemen, bont en blauw te slaan. Maar dat verhaal wordt door de krant als een stadslegende afgedaan.

Wat je op geen van de foto's kunt zien, maar wat we wel in het artikel te weten komen, is dat Moriau bij de honderden tableaux gedetailleerde beschrijvingen van de eigendomsrechten van de betreffende percelen heeft geplaatst. 'Moriau drukt in haar kunstinstallatie de bezoeker met de neus op de onthutsende feiten,' schrijft de *Times*. 'Wie hier woont moet vroeg of laat ziek worden. De daken lekken, er is onvoldoende of soms geen sanitair, de muren beschimmelen en door het vele insijpelende vocht krijgen abnormaal veel bewoners last van de luchtwegen; enkelen zijn gestorven aan een longontsteking. De verschillende juridische eigenaren laten zich terugvoeren tot één man: vastgoedhandelaar Edward Shawinsky. Elisabeth Moriau heeft de ambitie om via haar kunst de machtsconcentraties bloot te leggen. Of hoe één vastgoedmakelaar het leven van honderden kwetsbare en arme families kan ruïneren. *'The Shawinsky Real Estate Scandal'*, zo besluit het artikel, 'was eigenlijk een opdracht van het Guggenheim Museum. De

directie trok zich terug omdat Moriau – tegen de afspraken in – van haar kunsthappening een protestmanifestatie heeft gemaakt, en kunst hoort, volgens de directie, maatschappij-neutraal te zijn.’

Hoe oud is Elisabeth Moriau op dat moment, even kijken... zevenendertig. Dit evenement zou haar in één klap wereldberoemd en schatrijk maken. De prijzen voor haar vroegere oeuvre piekten en het zou niet lang duren eer Mary Mellon, een bekende kunstverzamelaar, de Shawinsky-installatie alsnog kocht voor een – zo werd gefluisterd – astronomisch bedrag.

Nog enkele keren vertoonde Moriau zich in het openbaar, maar een paar maanden later, op tweede kerstdag 1971, was het van de ene op de andere dag gedaan. Nadien is er nooit nog een foto of wat dan ook van haar verschenen, op een heel kort, wazig amateurfilmpje na, intussen alweer van vele jaren geleden, waar je Elisabeth zo goed als onherkenbaar met een sjaltje om haar hoofd uit een supermarkt ziet komen.

Als kind was ik al aangetrokken door Moriaus kunst. Alain Croon, een vriend van mama en een galeriehouder met een neus voor buitengewone kwaliteit, kon op een veiling een tekening van haar op de kop tikken, en ik herinner me nog de opwinding die dag toen hij die ons in zijn galerie liet zien. Een potloodschets van een pezige en rijzige vrouw, zelfverzekerd voor zich uit kijkend, duidelijk een zelfportret uit Elisabeths vroege periode. Ik moet een jaar of negen zijn geweest, heel jong dus, maar oud genoeg om te voelen dat dit werk mij naar zich toe zoog. Het was haar blik die me overhoop haalde. Mooie, blauwe, heldere ogen en om de mondhoeken een ironisch lachje. Deze vrouw straalde een soevereiniteit uit die ik op mijn negende natuurlijk niet kon benoemen, maar die een

verpletterende indruk op me maakte, zozeer dat ik dacht, zo wil ik later ook kunnen kijken. De vriend van mama merkte hoezeer Moriaus portret me fascineerde en suggereerde om het voor een *prix d'ami* van de hand te doen. Toen hij het bedrag in haar oor fluisterde, begon mama hardop te lachen. ‘Mooie vriend ben je, Alain, daarvoor koop je godverdomme een villa aan de Rivièra.’

Hoe ouder ik werd, hoe beter ik haar oeuvre leerde kennen, maar al het werk dat ik vond, dateerde van vóór haar Shawinsky-installatie. Van de vele decennia nadien vond je nergens iets terug, ook niet op gespecialiseerde veilingen of in galeries. Experts zijn er intussen van overtuigd dat Elisabeth Moriau, toen ze besliste ‘om de wereld te vergeten,’ zoals ze toentertijd zei, ook besloot om definitief te kappen met kunst maken.

Het heeft me altijd onwezenlijk geleken. Waarom vond ze dat haar engagement er plotseling niet meer toe deed? Ze had toch altijd gevonden dat kunst de wereld niet kan redden, maar dat zonder kunst de wereld reddeloos verloren is. Waarom dan ineens zwijgen? Had ze het geld, nu ze erin zwom, niet meer nodig en was er dus ook geen enkele reden meer om nog kunst te creëren? Het zijn vragen die ik haar al lang had willen voorleggen, en vooral zou ik ook willen weten hoe ze reageert op mijn hypothese, want die heb ik wel. Geen onaardige, al zeg ik het zelf, en ze houdt steek.

Dus schreef ik Elisabeth enkele jaren geleden een brief waarin ik mijn bewondering voor haar oeuvre schetste, hoe ze mij als kind al door elkaar schudde en dat ik haar wel eens wou opzoeken in Californië, in haar luxe rustoord.

Geen antwoord. Natuurlijk niet. Dat had ik ook niet verwacht van iemand die intussen bekend stond als de meest onzichtbare beroemdheid ter wereld, na J.D. Salinger.

Ik bleef haar schrijven, tegen beter weten in. Vrijwel elke

maand. In eerste instantie was ik niet op een interview uit, echt niet. Het klinkt misschien onwaarschijnlijk voor een journalistieke rat als ik en toch meen ik het. Wat zou ze ook? Elisabeth Moriau had na haar 'verdwijning' nooit meer een interview gegeven, aan niemand. Waarom dan aan mij? 'Zij kiest er gewoon voor om geen publiek figuur te zijn,' schreef een bekende Amerikaanse criticus over haar. 'Deze houding is zo in strijd met de tijdgeest dat als Elisabeth Moriau en Lady Gaga elkaar zouden ontmoeten – ik geef toe, moeilijk voor te stellen – de dan ontstane explosie alles zou doen verdampen van hier tot aan Pluto.' Soms stuurde ik een kaartje of een kitscherig souvenirje uit haar geboorteland België, een enkele keer zelfs een zilveren armbandje dat mama me cadeau had gedaan en dat zij op haar beurt had gekregen van Alain, 'om de pijn van de gemiste koop van Moriau te verzachten'.

Toen stuurde Elisabeth voor het eerst een teken van leven. De potloodschets met haar zelfportret waaraan ik in mijn brief had gerefereerd, vond ze een jeugdzonde. '*Horrible*. Gelukkig heb ik die komedie der ijdelheden al lang achter me gelaten.' Dat was het eerste scheurtje in het behang. Van de ene scheur kwam een grotere.

Ze bleef mijn brieven beantwoorden, wat op zich al een hele overwinning was. Na verloop van tijd leek ze te suggereren dat ze zich wel amuseerde met mij. Het begon toen langzaam steeds meer te kriebelen; misschien, misschien, kon ik haar overhalen voor een interview. Ze viel niet zozeer voor het arsenaal aan charmemunitie, maar vooral leek dit haar een uitgelezen kans om voor eens en voorgoed af te rekenen met het verleden. Denk ik.

Na twee jaar intensief onderhandelen zijn we zover. 'Ik zwicht,' schreef ze in de verlossende mail, 'één keer en daarna nooit meer. En onder de absolute voorwaarde dat het interview pas mag worden verspreid na mijn dood. Dan hoef ik bij de

presentatie en het gedoe dat daarop volgt niet als een aapje op een hete zinken plaat staan dansen in het dolgedraaide media-circus. *Been there, done that.*'

Hoeveel tijd heb ik nog? Ze verwacht me om zes uur, 'dan begint het langzaam koeler te worden en hebben we minder last van de moordende zon.' Coachella Valley, waar Elisabeth woont, is vijftien mijl hiervandaan, ongeveer een halfuurtje rijden. Genoeg tijd om een lang bad te nemen, me te soigneren en dan *en route*. Maar eerst dit YouTube-fragmentje uit *The Simpsons* snel bekijken. Marge Simpson is artiest geworden en heeft een grote tentoonstelling lopen. Elisabeth Moriau speelt zichzelf met een papieren zak over het hoofd, en zegt: 'Elisabeth Moriau houdt van Marges werk, bijna net zoveel als ze van camera's houdt!' En vervolgens zien we haar tegen voorbijrijdende auto's staan roepen. 'Hey, deze kant op kijken, neem een kiekje van een teruggetrokken kunstenaar!' In het laatste interview dat ze gaf, verwees Elisabeth naar Nietzsche, haar favoriete filosoof, toen ze zei dat je het leven een beetje brutaal en gevaarlijk moet opvatten. Vooral omdat je het zowel in het ergste als in het gunstigste geval altijd zult verliezen. Dat zei ze bijna een halve eeuw geleden.

Volgens de laatste prognoses heeft Moriau nog maximaal twee jaar te leven. Haar voorwaarde om te wachten met de presentatie tot na haar dood, lijkt me al bij al niet onredelijk.

3

Eigenlijk valt de weg naar het luxe rustoord Autumnus een beetje tegen. Dat klinkt aanstellerig, want god ja, we cruisen wel door Californië; minder welgestelde Europeanen zouden gerust een tijd op water en brood willen leven om zich er een weekje vakantie te kunnen permitteren. Zelfs de kleinere avenues langs de residentiële wijken, met fonkelende namen als E Palm Canyon of Frank Sinatra Drive, laten me om zo te zeggen tamelijk onberoerd. De omgeving wordt door Amerikanen, wier baan het is om dit soort oorden aan te smeren, Gods persoonlijke privétuin genoemd. Het moet zijn dat Hij van bescheiden komaf is en met weinig tevreden, want ik zie vooral rotsen, zand, asfalt, bergen en potsierlijke villa's met hier en daar, toegegeven, een glorieuze Lincoln voor de deur.

Mijn moeder zegt dat ik op m'n tweeëndertigste meer heb gezien dan zij en papa in hun hele leven en dat wil wat zeggen, want ze hebben werkelijk overal voet aan wal gezet waar mensen, met reiskoorts en tijd, vinden dat ze een voetafdruk moeten hebben achtergelaten. En ze kan het zelden laten om er smalend aan toe te voegen dat ik maar eens een jaar in de Centraal-Afrikaanse Republiek moest gaan wonen. Daar moeten ze rondkomen met minder dan één dollar per dag. Ik zou dan wel weer in mijn schoenen gaan lopen in plaats van ernaast. Het is haar manier om de minachting die ze koestert voor mijn nomadenbestaan als journaliste in de verf te zetten. Ze weet dat ik als studente tijdens mijn vrijwilligerswerk een maand in

een hut heb gewoond in Burkina Faso, een straatarme en verpauperde natie, maar in de ranking van de armste landen ter wereld net niet in de top tien. Daar moeten ze het dagelijks met anderhalve dollar proberen uit te zingen, ze zijn bijgevolg een stuk rijker dan die Centraal-Afrikaantjes. Zo denkt mijn moeder dus.

In de immense entree van Autumnus vraag ik aan de balie of ze mevrouw Moriau kunnen verwittigen dat Stephanie Hall is gearriveerd. De receptioniste, een geblondeerde en gelifte veertiger die erbij loopt alsof ze al jaren vruchteloos wacht om te worden ontdekt door een impresario uit het nabijgelegen LA, vraagt of ik in de wachtkamer wil plaatsnemen. Ze wijst naar een gigantische ruimte die voor het grootste deel wordt ingenomen door een feestelijk verlichte fontein en een waanzinnig grote replica van de *David* van Michelangelo. In een grote kring eromheen staan ligbanken waar jonge, in hippe hesjes gehesen professionals je op een vingerknip beginnen te masseren.

Wat ik mij bij een luxe rustoord in Palm Springs moest voorstellen, eerlijk, ik had er niet in het minst een idee van. Een bejaardentehuis met tierelantijntjes, had ik hooguit gedacht. Hier lijken de tierelantijntjes op het eerste gezicht wat groter uitgevallen dan mijn verbeelding heeft begroot. Een immens lichtscherf houdt niet op schreeuwerige advertenties uit te spuwen, voor uitvaartverzekeringen en penisvergrotingen. Na de reclame heet een grijzend paar ons ontzettend welkom in Autumnus, *the most luxurious retirement in Coachella Valley*. Ik zet mijn handtas op zo'n ligbank waarop ik zelf geen plaats durf te nemen, bang dat een van die masseurs me vraagt om mijn schoenen uit te trekken en dan ziet dat mijn teennagels dringend opnieuw moeten worden gelakt. Bovendien wil ik niet het risico lopen dat Elisabeth Moriau plotsklaps hier staat, terwijl zo'n ijverige bink zich voor mij in het zweet staat te werken. Ik moet scherp blijven.

‘Miss Hall, kunt u naar de receptie komen,’ schalt het om ons heen. Een lichte paniek overvalt mij, zoals altijd net voor ik een geïnterviewde ga ontmoeten. Bonkend hart. Ik loop langs grote glazen wanden die uitkijken op het keurig onderhouden domein waar zo te zien geen eind aan lijkt te komen, strijk nog even snel door mijn haren en loop gedecideerd in de richting van de balie waar ik een grote vrouw zie staan die niemand anders dan Moriau kan zijn.

Als ik haar op enkele tientallen meters ben genaderd, schiet het me te binnen, shit, ik ben mijn godverdefuckte handtas bij de ligbank vergeten met daarin mijn camera... Moriau zwaait vriendelijk, ik zwaai een snel handje retour, maak rechtsomkeer en spurt terug naar de David.

4

- Je houdt er wel aparte begroetingsrituelen op na.

Elisabeth nipt van haar Japanse theekopje, terwijl ze met kwieke oogjes wacht op mijn reactie.

- Een mens doet de gekste dingen om een goede indruk te maken, mevrouw.

Ik zie een fijn lachje om haar lippen krullen. Godzijdank.

- We vergeten allemaal weleens iets, nietwaar.

Weer die pretoogjes.

Van de wandeling van de receptie naar de residentiewoning waar we nu zitten, kan ik me alleen flarden herinneren: Moriau in een mobieltje pratend, voorbijschrijdend personeel, gêne ook... De oude dame die kwiek voor me uit loopt, ik die mijn handtas doorzoek of alles er nog in zit.

De thee moet al hebben klaargestaan, want die bracht een Aziatische jongen ons nog voor we goed en wel zaten. Normaliter probeer ik bij het binnenkomen snel de plek te monstereën waar ik te gast ben, maar door die rotvervelende scène is het me nog niet gelukt. Bovendien houdt mijn gastvrouw de aandacht vrijwel onafgebroken vast, waardoor het moeilijk is mijn blik van haar af te wenden. Ik zag wel iets wat op een slee leek, aan de andere kant van de kamer, en de witte, met eieren volgepropte glazen keukenkast kun je ook niet over het hoofd zien, maar dat is het voorlopig.

- Je lijkt jonger dan ik had gedacht.

- Tweeëndertig, dat is niet meer piep, toch.